

Ara que fem el Casal..

per

HUMBERT TORRES

DES de joia són els que ara toca de viure a l'actual generació mèdica catalana. Després dels avantatges que representen les assegurances d'invalidesa i de mort, la cooperativa de consum, la borsa del treball i la caixa de beneficència, amb l'edificació pròxima del Casal del Metge, sembla gairebé closa l'etapa d'assegurar-nos, pel miracle de la cooperació, una vida de satisfaccions d'ordre material.

Però cal pensar, per damunt de tot, en les necessitats legítimes de l'esperit. Volem dir amb això que d'ara endavant ens hem de proposar que pugi el nivell mitjà de cultura general i mèdica del nostre professional, de manera que en l'espai de pocs anys arribi a ésser equivalent al dels pobles que més alt el tinguin, i també hem de fer els possibles per a crear una selecció d'investigadors, de productors originals, en forma que en dia no massa llunyà la medicina catalana pugui incorporar progressos propis a les ciències biològiques. D'aquesta doble i altíssima missió, complement de l'obra ja feta, el Casal del Metge, sota la direcció del Sindicat, en podria ésser l'instrument coordinador i realitzador.

El progrés, en ciència, es realitza per un doble mecanisme de l'esperit: l'anàlitic i el sintètic. El primer proporciona els materials; el segon, transformant els fets en idees, arriba a formular les lleis de la vida. És evident que no hi ha una separació absoluta entre els dos factors, ans interdependència. Els fets, es cert, suggereixen idees; però igualment l'activitat de l'esperit intervé en la proposició del determinisme de nous fets, reaccionant originalment en contacte dels documents vius. Quan aquesta capacitat reaccional existeix i és alta—i per ésser-ho calen dots múltiples—s'és un home de ciència, un investigador. No creiem que als metges catalans, posats en les degudes condicions, els manquin facilitats específiques per a arribar-hi. El que cal és estructurar metòdicament aquestes condicions de rendiment del treball... i saber esperar.

No volem menysprear, què hem de voler!, el suprem valor de la Clínica, de l'examen del malalt i de l'ensenyament al llit d'hospital. N'hi ha prou en dir que amb aquest exclusiu mètode de la medicina ha pogut donar alguns noms immortals: Laennec, Charcot, Fournier, Trouseau. El que diem és que, en l'esclatant triomf de la tècnica aplicada a totes les activitats humanes, que és una de les característiques del nostre segle, avui en dia la correcta observació dels malalts no és possible sense conèixer a meravella tots els recursos d'investigació que, sense substituir l'acte final del judici clínic, el complementen i el controlen, a fi de treure'n el profit necessari per al diagnòstic i per al tractament dels malalts. Tot metge, qualsevulla que sigui la branca que cultivi, ha d'ésser un metge total i ha de dominar tots els mètodes particulars amb la possibilitat d'irradiar àgilment els seus coneixements a l'estudi complet del malalt, perquè la malaltia no és més que rares vegades una cosa confinada sense reaccions generals, i l'estudi del cas clínic no consisteix en la superposició de fulles d'un dossier al qual hauran contribuït diversos metges, sinó un treball de visió conjunta, però personalment viscuda.

Que als nostres hospitals l'alumne pot observar clínicament bastant bé el malalt, guiat per bons mestres, és una cosa sortosament més evident de cada dia. Però la immensa majoria dels nostres metges surten de la Facultat sense haver fet una sembra microbiana, ni una punció lumbar, ni una dosificació d'urea sanguínea, ni un anàlisi d'orins, ni una coprologia, ni una